

בעלון נעסוק בתוכן שיעור 787 שנערך ביום ב' ברמת השרון ברחוב הקוצר 2, בשעה 19:00, במדרשת "ברינה יקצור", בנשיאות מ"ר הגאון רבי יעקב אדלשטיין זצ"ל.

עלון מס' 672 שנה י"ד **העלון מוקדש לע"נ מו"ר אבי - יעקב בן רחל וצדוק** י"ב ניסן תשפ"ד

סיפור ההגדה - נטיעת האמונה בבנים

מין רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל זיע"א היה רגיל לספר על יהודי עם הארץ, שהיה קורא את ההגדה במהירות כמו שקוראים 'עשרת בני המן' כדי להגיע מהר לשולחן עורך ולסעודה. למותר לציין שליל סדר כזה לא היה מותר שום רושם על בני הבית, וכולם נשארו בלי שום חידוש וחיזוק באמונה בה' יתברך, 'כי אם רבי לא שנאה רבי חייא מנין לו' (עירובין צב.). וכך המשיכו שנים רבות, עד שאבי המשפחה נפטר לבית עולמו. בשנה הראשונה לאחר פטירתו, כאשר הגיע חג הפסח, פנו כל בני המשפחה אל הבן הבכור שימשיך במסורת אביהם ז"ל, ויערוך להם את הסדר.

הבן הסכים בשמחה להמשיך את מסורת אבותיו לערוך את הסדר כפי שראה אצל אביו, כמעשהו ממנו יהיה. והנה כשבאו להתחיל את הסדר, ניגש הבן אל הספריה להוציא את ההגדה של פסח, הוא זכר שההגדה של אביו ז"ל היתה בכריכת עור אדומה, אבל למזלו יצא לו סידור סליחות במקום הגדה של פסח, וכך תפס הכוס בידו והתחיל את הסדר בפסיקה 'בן אדם מה לך נרדם', והמשיך לקרוא בספר. הוא זכר כאשר אביו היה מגיע לקטע מסויים בהגדה, שהיו בו אותיות גדולות ומודגשות: דם, צפרדע וכו', אביו היה שופך מהכוס שבידו, ואילו הוא קורא וקורא אך אינו מגיע לקטע הזה... עד שהגיע לוידי שבסליחות, ושם ראה אותיות גדולות ומודגשות: אשמנו, בגדנו, וכו', ומיד התחיל לשפוך מהכוס עד תומה. כשסיים לשפוך את כל היין, פנה אליו בנו בשאלה קשה: אבא! אינני מבין, אני זוכר שסבא ז"ל היה שופך מהכוס עשר פעמים בלבד (ויש שופכים 16), ואילו אתה שפכת יותר מעשרים פעם! מה נשתנה הסדר הזה מכל השנים? אביו לא נבהל מהשאלה, והשיב לו תוך כדי דיבור: וכי אתה לא יודע שהשנה היא שנה מעוברת?!... מכאן נלמד מוסר השכל להתכונן לליל הסדר כראוי, וכך יקיים מצות והגדת לבניך כהוגן.

[הגדה של פסח ילקוט יוסף]

איך צריכה לראות הסדר?

בשלוות הנפש בלי כעס. היה מעשה בליל פסח, סעד אורח על שולחנו של הגאון רבי יצחק הוטנר זצ"ל בעל 'פחד יצחק', בטעות שפך יין על ה"קיטל" שלו, שהשאיר כתם ניכר. כדי להצילו מבושה, מיהר הגאון אף הוא ואמר: קיטל נקי בליל פסח, ללא כתמי יין, דומה לאותו מחזור של יום כיפור שלא נרטב מדמעות...

"והיא שעמדה לאבתינו ולנו"

ידוע ש"היא" ר"ת א'ם י'רצה ה'שם, ולכן זוהי שעמד לאבותינו ולנו, והקב"ה מצילנו מידם, למה כי אם האדם מבין שכל מחשבותיו כאין וכאפס, ורק מה שהקב"ה יעשה הוא טוב, א"כ אין מה לדאוג לכלום, וידוע דברי השל"ה הק' רבות מחשבות בלב איש ועצת ה' ה"א תקום, אם כל מחשבותינו עצת ה' זאת ה"א - רק א'ם י'רצה ה'שם.

אמרת "גנינה יקצור" מאחלת
פסח כספא

999 תרפ"ד

חג הפסח מעביר להכנות הרבות והזהירות מחמץ הוא חג האמונה. בכל השנה יש מצוה של זכירת יציאת מצרים, ומה המיוחד בליל הסדר?

באר המהר"ל מפראג זצ"ל: בכל השנה צריך להזכיר שהקדוש ברוך הוא גאל את אבותינו ממצרים, ואלו בליל הסדר חל חיוב על כל אחד להראות שהוא בעצמו יצא ממצרים.

ספור יציאת מצרים בליל הסדר נעשה בצורה שונה, באפן שמרגיש שכל מה שמספר - מתקיים בו (חיוב אדם לראות את עצמו"...).

ואומרים חז"ל (פסחים קטז:): "חיוב אדם להראות את עצמו כאלו הוא יצא ממצרים". על כן, יאמר את ההגדה מתוך שמחה והתלהבות, וירבה לספר במדרשי חז"ל בנפלאות אשר עשה ה' עם אבותינו. ויכון לקיים בזה מצות עשה מן התורה, שנאמר "והגדת לבנך".

וראוי לכל אחד להאריך במדרשים ובספורי חז"ל בענין יציאת מצרים להחזיר האמונה בלב הבנים להפיר בנפלאות הבורא, כפי שכתוב בזהר הקדוש: המצוה לספר בשבח יציאת מצרים, שהוא חוב על האדם לעולם לספר בשבחם האלו. כך העמדנו, כל אדם המספר ביציאת מצרים ושמח בספור ההוא בשמחה, עתיד הוא לשמח עם השכינה לעולם הבא, שהיא שמחה מכל צד, שזהו אדם השמח באדונו, והקדוש ברוך הוא שמח בספור שלו ואמר להם: לכו ושמעו הספור של שבח שלי, שמספרים בני ושמחים בגאולתי.

וכתב הגאון רבי עקיבא איגר זצ"ל: "בליל פסח יתנהג בקדושה וביראה ולשמח במצוות שזכה ה' אותנו בלילה הזה, מצות עשה של קדוש, ומצות עשה של אכילת מצה ואכילת מרור וארבע כוסות, מצות "והגדת לבנך" (סיפור יציאת מצרים ע"י ההגדה) ואמירת הלל, אך בתנאי שצריך לזהר שיאכל כזית מצה ברוחה ולא בצמצום, וכמו כן במרור, כי אם יחסר מעט מזער הפסיד מצותו.

ולדעתי, מי שיש לו מח בקדקדו ומאמין בתורת ה', איך לא יחוס על נפשו ולא יהא מתירא שמצוה גדולה כזו שאין לזכות בה עד יעבר שנה, ומי יודע אם יחיה, יהיה נפסד בידו. ודי לנו, בעוונותינו הרבים, במצוות הרגילות כמו תפלין וברכת המזון שאין אנו מדקדקים בה, ולמה נעשה כזה במצוות אלו, רחמנא לצלן.

ואף במרור, מה גם שקשה לו קצת, הלא בכל יום אנו מקבלים לעבד ה' בכל נפשנו ולמה נקפיד בצער מועט כזה.

אני מבטיח באמונה במי שיעשה מצוה בחשק ויחשב בשמחה בזה הרגע אני מקים מצות הבורא, כמעט לא רגיש מרותו כלל.

ובפרטות בד' כוסות שמדרבן לדקדק לשתות מעט כמו רביע כוס, אוי לאותה בושה איך יבעט מצוות בשאט נפשו בלי טענה ובלי כבודות, לדעתי הוא קלות ומניעת היראה למאד, רחמנא לצלן, וגדול עוונם מנשא.

כתב החיד"א זצ"ל: "מה טוב ומה נעים מנהג יראי ה': שלא לדבר שיחת חלין מעת הקדוש עד גמר ההלל, כי הפל יחוד גמור ושלם, ואין להפסיק בינתיים".

כל המרבה בספורי יציאת מצרים הרי זה משבח, ונזכה לאכול מן הזבחים ומן הפסחים ובביאת משיח צדקנו בב"א.

**"וּלְמַעַן תִּסְפָּר בְּאֲזֵנֵי בְנֵךְ וּבֶן בְּנֵךְ אֶת אֲשֶׁר
הִתְעַלְלָתִי... וַיִּדְעָתֶם פִּי אֲנִי ה'** " (שמות י, ב)
"הִתְעַלְלָתִי" - שחקתי (רש"י).

והוא דבר פלא, וכי כיצד ניתן להגדיר את המכות שהוכו המצרים כ'שחוק והיתול'? ה"חתם סופר" מלמדנו יסוד בהשקפת התורה ממקרא זה: טבע האדם להתפעל מ'הצלחות', ופתגם מצוי הוא כי 'עם הצלחה לא מתווכחים', וככל שההצלחה מאירה פנים לאדם, כך היא מהווה הוכחה לצדקת דרכו. אם זו הצלחה חד פעמית, עדיין יאמרו המכחישים כי זה עניין של 'מזל', של 'מקרה', אך הצלחה הנמשכת שנים רבות, מי יוכל לעמוד נגדה? וביותר, אם ההצלחה אינה רק בתחום אחד, שאז עדיין יש מקום לספקנים מטבעם לנסות ולהסביר את סיבותיה, אלא היא 'בכל התחומים', אזי טבע בני אדם להשתכנע כי אכן דרך זו היא הדרך הנכונה. והנה, מן הפסוק שלפנינו למדים אנו לימוד מעמיק ויסודי בהבנת העניין: אם נבחן ונסקור במבט שטחי את קורותיו של פרעה מיום שחלם את חלומו ויוסף פתרו, נראה בעליל כי מגובהי מרומים הגביהו את קרנו של פרעה לשם ולתהילה בעמו ובעולם כולו. הן עצם החלום שבו התגלה לו באופן נבואי העתיד לקרות בעולם, והן פתרונו של יוסף ויכולתו לארגן את כל כלכלת מצרים בשנות השובע, כך שתהפוך למרכז עולמי לאספקת מזון לעולם כולו בשנות הרעב, עד שכל הכסף והזהב זרם למצרים. זאת ועוד, איש פלאי וקדוש היה בעולם, הלא הוא יעקב אבינו. יחד עם בניו הגדולים ומשפחותיהם באו לשכון בתוככי מצרים, ומאז ירדתם לשם נתברכה מצרים ו'עלה הנילוס', היינו שגם אותו כח רוחני הקיים בעולם, אף הוא פעל לטובת המצרים. ולבסוף, צאצאיו הפכו לעבדים ומשרתים בזויים ופחותים, ו'יִקְצוּ מִפְּנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל', ופרעה שולט בהם ללא מעצורים. כל הרואה ושומע זאת ישתכנע בכוחו הרב של פרעה בשמים ובארץ. ולא רק זאת, אלא גם חכמת ארץ מצרים, שמעה יצא בכל ארצות העולם: חכמת החרטומים והמכשפים, חכמת החניטה ועוד שאר חכמות, עד שאמרו במדרש (שמות רבה ט, י) שבעת שבא משה רבינו ע"ה לפני פרעה והראה לפניו את אות המטה - "באותה שעה התחיל פרעה משחק עליהם ומקרקר אחריהם כתרנגולת, ואומר להם: כך אותותיו של אלוקיכם? בנוהג שבעולם בני אדם מוליכין פרקמטיא למקום שצריכין להם, כלום מביאין מוריים לאספמיא? דגים לעכו? אין אתם יודעין שכל הכשפים ברשותי הן? מיד שלח והביא תינוקות מן אסכולי שלהם, ועשו אף הם כך. ולא עוד אלא קרא לאשתו ועשתה כך, שנאמר: 'ויקרא גם פרעה', מהו 'גם'? שאף לאשתו קרא ועשתה כן. 'ויעשו גם הם חרטומי מצרים', מהו 'גם'? אפילו התינוקות של ד' וה' שנים קרא ועשו כן".

כהנה וכהנה היו הצלחותיו של פרעה, ולא יום אחד או יומיים נמשכו, ואפילו לא כמה שנים, אלא 220 שנים! דורות באו ומתו, והצלחת מצרים גדלה והתעצמה לעין כל, עד שפרעה עצמו השתכנע מהצלחותיו הלא טבעיות, והכריז על עצמו כי הוא אלוה - "לִי יֵאָרִי וְאֲנִי עֲשִׂיתִנִּי" (יחזקאל כט, ג). ברם, כל זה הגיע לקצו ברגע אחד! כאשר הגיעה העת, אזי בבת אחת התהפך הגלגל. מכה אחר מכה הוכו פרעה וכל עמו. כל כלכלת מצרים הפורחת נחרבה במכות שניחתו על מצרים בזו אחר זו. כל רכושם ומקניהם כלו. כל הכסף והזהב שנאגר במשך שנים הועבר לישראל, "וַיִּנְצְלוּ אֶת

מִצְרַיִם" - עשאוה כמצולה שאין בה דגים. כל העולם כולו נרעש ונפחד מפני הדר כבוד ה', שהעניש את מצרים בעונשים כבדים ונוראים. הנה כי כן, כל מי שענינו בראשו הבין עתה לאשורו כי "כל פֶּעַל ה' לְמַעַנְהוּ" - כל הטוב והעושר שאגרו מצרים במשך שנים, לא נועד אלא בשביל ישראל, ובעת שיהיו ישראל ראויים לזה - יאבדו מצרים במצולות, ולא יישאר להם שם זכר, ואילו ישראל יעלו מעלה מעלה. מעתה נודע לעין-כל כי כל אותן שנים בהן 'שיחקה' השעה למצרים, לא היו אלא בשביל ישראל. זה רומז הכתוב: "אשר התעללתי במצרים" - לשון שחוק והיתול. אין זה רק ביחס למכות עצמן, אלא זהו סיכום לכל השנים הרבות בהן 'שיחקה השעה' למצרים, וההצלחה הייתה כביכול עמהם, אך אליבא דאמת היה זה 'שחוק והיתול', וכל הצלחתם לא נועדה אלא למען ישראל, בבחינת "רשע) 'כִּיִּן וְצָדִיק? לְבָשׁ" (איוב כז, יז).

מזה נלמד איך להביט על ההצלחות של 70 האומות. אנו, המעט מכל העמים, נרדפים, נשחטים ונאנקים כְּכַבֵּשׁה עלובה ורדופה, עד יאור היום בו תתגלה מלכותו ית', וכל הרשעה כעשן תכלה וירום קרן ישראל, והיו מלכים אומניך.. ככל האמור בנביאים. אז יאירו עינינו להבין ולהשכיל הצלחת ישראל מאז נהיה לעם. וכדברי הנביא (ישעיה יב, א): "בַּיּוֹם הַהוּא אֹדֶךְ ה' כִּי אֲנַפֶּת בִּי", וביאר ה"חפץ חיים": ניתן הודאה על שנראה היה בעינינו ככעס וחרון אף.

וה"אלשיך" מבאר: על שנקראה מכת הארבה בשם 'שחוק', שהחיטה והכוסמת שנותרו ממכת הברד נקראו בתורה "אֲפִילֹת", כפי שכתוב: "וְהַחֲטָה וְהַפִּסְמַת לֹא נָכוּ כִּי אֲפִילֹת הֵנָּה", ודרשו חז"ל (ברש"י שם): "פלאי פלאות נעשו להם שלא לקו". כשראו המצרים פלאות אלו, שמחו בראותם בכך אות להצלחתם, כי על אף המכה הקשה נותרו להם החיטה והכוסמת, אולם במכת הארבה הפכה שמחתם לאבל, שהארבה אכל כל אשר הותיר הברד. וע"כ אמר הכתוב "אֲשֶׁר הִתְעַלְלָתִי בְּמִצְרַיִם" - ששמחתם הפכה לאבל.

הוסיף על כך האדמו"ר מסאטמר (בעל ה"דברי יואל"): לימוד גדול מלמדת אותנו מכה זו, שעליה נאמר "וּלְמַעַן תִּסְפָּר בְּאֲזֵנֵי בְנֵךְ וּבֶן בְּנֵךְ": עלינו לדעת דאין להתפעל לנוכח הצלחות גדולות, ואפילו 'פלאי פלאות' שנעשו עם הרשעים. חשבונות שמים עמקו מאוד, ואיננו יודעים אימתי יתגלה סודם ופתרונם. יש שהוא מתגלה לעינינו בזמן קצר, ולעתים חולפות שנים ודורות, ואז מתברר למפרע שהכל נועד להגדיל מפתל הרשעים. וזו הנהגת "הִתְעַלְלָתִי". הבנה זו יש להשריש באזני דורות הבאים, לא לסור מאמונת אומן, לדבוק באמת ולא להתפעל מהשקר, אף אם הוא נראה כמצליח. ולכן נאמר "לְמַעַן תִּסְפָּר" (שנים מקרא).

"אחד מי יודע פעם"

שאלו את הרבי מבעלז, רבי יששכר בער, מדוע אומרים בליל הסדר "אחד מי יודע... אחד א-לוקינו", הלא ודאי שאנו יודעים זאת, הרי אמונה זו מלווה אותנו כל השנה. השיב הרבי: "אדם שהוא עשיר גדול, לעולם אינו מגלה כמה כסף יש לו. מתי הוא מגלה? אם קורה שהוא שותה כמה כוסות יין, אז נפתח פיו והוא מגלה את כל סודותיו. נכנס יין - יצא סוד" (ערובין סב). אף אנחנו, כל השנה אין אנו מדברים על אוצרותינו. אבל לאחר ארבע הכוסות, נפתח הפה ואנו מספרים ומגלים את כל האוצרות: אחד א-לוקינו, שני לוחות הברית...

שופר בליל הסדר – סיפור מרגש

חורף קשה עבר על העיירה סמטניץ. התושבים כבר ציפו להפוגה בגשמים ולמעט קרני שמש מחממות. אבל כשהגיע סוף-סוף האביב, החלו עננים שחורים מסוג אחר להעיב על שמי העיירה והאזור כולו.

תושבי האזור הכירו יפה את הורבאן המשומד, יהודי שהמיר את דתו ופיתח שנאה עזה כלפי אחיו לשעבר. כשהיה עובר ברחוב, היו הכול עוברים לצד השני, שכן פגיעתו של זה הייתה רעה ומכאיבה.

הורבאן זה קיבץ סביבו חבורת פורעים, ומדי פעם יצאו לפרוע בעיירות ישראל. כעת נודע כי בכוונת הרשעים לתקוף הפעם את העיירה סמטניץ.

ההכנות לקראת חג הפסח נערכו באותה שנה בצל הפחד מפני חבורת הפורעים. ואמנם, ימים אחדים לפני החג, הגיע שליח חשאי מאחת העיירות הסמוכות ובפיו הידיעה: הורבאן מתכונן להגיע לסמטניץ בליל חג הפסח...

את תחושת האימה שאחזה בלבבות, ניתן היה לחוש בכל פינה. הנשים והילדים כמעט לא נראו ברחובות. כל עבודות הניקיון, שמקובל היה לעשותן בחצר הבית, נעשו הפעם בתוכו. מי שלא היה מוכרח, לא יצא את פתח ביתו.

קשה היה להאמין כי בעוד ימים אחדים יחוגו יהודי סמטניץ את חג החירות...

בערב החג ממש נשמע קולו של כרוז העיירה עולה מן הרחוב. הכול מיהרו לפתוח את חלונות ביתם כדי לשמוע מה בפיו. ההכרזה שבפיו הייתה מפתיעה, ואולי משום כך גם הפיחה תקווה. הוא הכריז, כי רב העיירה, הגאון הצדיק רבי יהודה אסאד, קורא לכל התושבים להתכנס ולעשות יחדיו את ליל-הסדר. כל משפחה תיטול עמה את מצותיה, יינה ושאר תבשילי החג ותבוא לבית-הכנסת הגדול.

קריאתו של הרב רוממה מעט את רוחם של בני סמטניץ. הרעיון לעבור את רגעי הפחד בצוותא נסך עידוד בלבבות. גם עצם יוזמתו של הרב הזכירה את גדולתו ותרמה לחיזוק התקווה כי בצלו לא יאונה להם רע. שולחנות בית הכנסת הוצבו בטורים ארוכים ומסודרים. המפות הלבנות כוסו עד מהרה במצות וביין שהביאו תושבי העיירה. כך ישבו יחד, אנשים נשים וטף, והרב החל בעריכת הסדר.

הרב ישב על בימת בית-הכנסת, לצד בני משפחתו ומקורביו. מראהו היה כשל מלאך אלוקים לבוש היה קיטל לבן, וזקנו החיוור נבלע בתוכו. לפני תחילת הסדר, קרא הרב בחשאי לכמה מן הצעירים, והטיל עליהם ללכת אל מבואות העיירה, להמתין שם ולצפות לבאות. ובינתיים ניהל הרב את הסדר ביד רמה, מתוך שמחה וביטחון בה'.

ככל שנקפו הדקות, כן גבר הפחד בלבבות מפני הבאות. אבל לפחות כלפי חוץ השתדלו הכול להראות פנים שלווה, שרו ושמחו בשמחת חג החירות.

קרבה שעת חצות. המתח בהיכל בית-הכנסת גבר. לפתע נכנסו שליחי הרב ופניהם חיוורים כסיד. הם פסעו בזריזות אל הרב ודיוחו לו כי חבורת הפורעים בדרך. הם שמעו את קולות הפרא שלהם קרבים מרחוק.

חיש-מהר עברו הדברים בין כל המסובים. מהומת אימה קמה במקום. נשים החלו לילל בבכי, והילדים עשו זאת בעקבותיהן. הגברים התרוצצו מאיש לרעהו בניסיון לשית עצה. לפתע התרומם הרב ממקומו ובתנועת יד אחת היסה את כל המהומה.

"אחיי ורעיי היקרים", פתח הרב ואמר, "האם שכחתם כי ליל שימורים הוא הלילה הזה? שומר ישראל אינו מפקיר לעולם את צאן מרעיתו, ועל אחת כמה וכמה בלילה זה.

אל לכם להפריע את שמחת החג. התייצבו בשקט ובשלווה במקומותיכם וראו את ישועת א-לוקינו אשר יעשה עמנו הלילה הזה". דבריו של הרב פעלו את פעולתם. קולות הבכי נדמו. עיני הכול היו נעוצות ברב הגדול, שירד בתום דבריו מן הבימה. הרב ניגש אל ארון הקודש ופתחו. ראשו נתחב פנימה, והוא חיפש שם דבר מה. לפתע שלף הרב מתוך ארון הקודש את שופר התקיעות של ראש השנה. לאחר מכן נטל ממגירת שולחנו את טליתו ונתעטף בה עד מעל לראשו. איש לא הבין לפשר מעשיו. אולם הרב הורה לצאן מרעיתו להישאר על מושבם, ויצא לבדו את אולם בית הכנסת.

רבי יהודה אסאד צעד לעבר מבואות העיירה. קולות הפורעים היו עתה קרובים ביותר. והנה הם נראו קרבים ובאים, רכובים על סוסיהם.

בראש המחנה רכב הורבאן המשומד בכבודו ובעצמו. ברגע זה עצם רבי יהודה אסאד את עיניו, כיוון את אשר כיוון ותקע תקיעה אחת רמה וממושכת בשופר שבידו.

באותו רגע נראה היה הורבאן כמי שהיכהו ברק. הוא הבחין ברב עטוף הלבן ושמע את תקיעת השופר שיצאה מפיו. על פניו נמסכה אימה. עיניו כאילו יצאו מחוריהן. כמי שאחזו טירוף היפנה את סוסו לאחור, ובקריאות פחד נמלט אל מחוץ לעיירה, ואחריו כל בני חבורתו.

הרב שב לבית הכנסת ועל פניו נח חיוך מרגיע. הוא סיפר לבני הקהילה הנדהמים כי הפורעים שבו בבהלה על עקביהם. רק אחר כך נודעו פרטי המדויקים של המעשה הפלאי, מפיו של אחד מבני העיירה הנוכרים, שעמד כל אותה שעה בחלון ביתו וצפה בתדהמה בנס הפסח.

הכסף שלא נגנב – סיפור

סיפור יהודי מארצות הברית, בעל נכסים רבים, ובבעלותו עומדים כמה וכמה דירות (שהוא משכיר) באזור מסוכן, אשר גנבים מצויים בו למכביר, וכל כך מסוכן המקום עד שבכל דירה שאינה מושכרת הוא מוכרח לשלוח איש מאנשיו לשהות בה, כי בלאו הכי פורצים הגזלנים לבית ושודדים על אתר את כל הרכוש.

באחד הימים בהגיע היהודי אל הדירות, יצא מרכבו ושכח על הכסא 40,000 דולר טבין ותקילין צרוורים בצקלונם, ועליהם היו מונחים שני נגנים. משחזר, מצא שגנבים שיברו את החלון וגנבו את שני הנגנים - סך הכל הפסד של 500 דולר לתיקון החלון ועוד 40 דולר על הנגנים, אך כל סכום הכסף נשאר במלואו בחסדי ה'. נתמלא היהודי שמחה, ובגיל ורנן נתן שבח והודאה לבורא עולם ששמר לו על כספו. הוסיף היהודי ואמר, אחר מעשה התבוננתי בעצמי, ואמרת, אם לא היה לי שם סכום גדול של מעות בנוסף לנגנים הרי הייתי מתמלא צער ועוגמת נפש על הפסד ממון של 540 דולר, אך כעת שכנגד ההפסד ניצלו לי שאר המעות הרבים שמח אני ומודה לא-לוקי, מכאן עליי ללמוד לכל עת וזמן כאשר יארע לי ח"ו איזה מקרה של עוגמת נפש לשמוח בה' -אלוקי בשאר רכוש, צאצאים ושאר קניינים אשר חלק לו ה'. ובפרט נוגעים הדברים לימים אלו, בעת אשר עוסקים קשות בניקיון הבית לקראת פסח הקרב ובא, ומצוי שהקטנים המצויים בבית חוזרים ומלכלכים, על כל אחד מוטלת החובה שלא לכעוס! אלא אדרבה עליו לזכור להודות להקב"ה על שזיכהו בבן יקר, בזרע של קימא.

וכפי שהיו אומרים זקני העדה בצחות לשונם 'העקרונות שנמנע מהם פרי בטן היו מתברכים בצרות כאלו'. וישמע החכם ויוסיף לקח.

בריכה יקצורו

ליל הסדר - נקודות חשובות

"ליל הסדר" כשמו כן הוא: לילה זה, מסמל את סדר האירועים אשר התקיימו בעם ישראל במצרים, וביציאתם. ה"סדר" הזה מוכיח, כי את העולם כולו מכון בורא העולם - הקב"ה, ואין שום מקריות בהנהגתו את העולם.

סדר הפסח

קדש - מוזגים יין ומקדשים: מברכים ברכת היין, הקידוש, ושהחיינו (ומכוונים ב'שהחיינו' על עצם היום טוב, ועל מצוות הלילה - ד' כוסות, מצה, מרור וסיפור יציאת מצרים), ושותים בהסיבה, (וזו כוס ראשונה מד' כוסות). ולמנהג בני ספרד, יש לכוון בברכת "בורא פרי הגפן", על הכוס הראשון לפטור את כל הכוסות באמצע, וכן יכוון בברכת הכוס השלישי, לפטור את כל הכוסות שאח"כ. שאם ישכח להסב בשתיית הכוס, לא יצטרך לברך שוב. ומנהג בני אשכנז לברך על כל כוס בנפרד.

ורחץ - נוטלים ידיים אך לא מברכים "על נטילת ידיים".

כרפס - מטבילים עלי כרפס, או תפוח אדמה או צנון במי מלח (כל אחד לפי מנהגו) ומברכים "בורא פרי האדמה". בברכה זו, יש לכוון לפטור גם את אכילת המרור. אוכלים בלא הסיבה פחות מכזית (כ-18 גרם).

יחץ - עורך הסדר לוקח את המצה האמצעית מג' המצות המונחות לפניו, חוצה אותה לשניים; את החלק הגדול, הוא עוטף במפית ומצפינו (שומר) לאפיקומן ('צפון'), ואת החלק הקטן, יחזיר לבין שתי המצות.

מגייד - מוזג כוס שני, וקורא את ההגדה והקטנים שואלים "מה נשתנה", עורך הסדר משיב להם "עבדים היינו לפרעה במצרים..." עד ברכת גאל ישראל (ומ"עבדים היינו" עד ברכה זו מקיים מצות "והגדת לבנך") ושותה את הכוס השני בהסיבה.

רחצה - נוטלים ידיים לסעודה, ומברכים "על נטילת ידיים" (אין לדבר עד אחרי אכילת כורך).

"מוציא", "מצה" - מצות עשה מדאורייתא, לאכול פִּזִּית מצה בליל פסח. עורך הסדר מגביה את המצות ומברך "המוציא לחם מן הארץ", לאחר מכן, שומט את המצה התחתונה (השלימה), ומחזיק בידיו רק את המצה העליונה והאמצעית (החצויה), ומברך ברכה נוספת "על אכילת מצה".

וכל אחד מהמסובים צריך לאכול פִּזִּית מצה. אכילה זו צריכה להיות בהסבה, ותוך 4 דקות.

עורך הסדר אוכל פִּזִּית מהמצה העליונה, וכזית מהמצה האמצעית, ובדיעבד יוצא בפִּזִּית אחד ומחלק קצת מהמצה העליונה לשאר המסובים בתוספת פִּזִּית מצה.

מרור - לוקחים כזית מרור, ומטבילים אותו במעט חרוסת, ומברכים "על אכילת מרור". ואוכלים (את המרור) ללא הסיבה.

כורך - יקח את המצה התחתונה (השלישית), ויבצע ממנה לשניים, יקח פִּזִּית מצה, ויקח פִּזִּית מרור (עלי חסה), ויכרוך שניהם יחד ויטבלם בחרוסת ויש אומרים: מצה ומרור בלא ברכה. זכר למקדש. בימינו יחדש. כהלל הזקן שהיה כורכן ואוכלן בבת אחת. לקים מה שנאמר על מצות ומרורים ואלוהו. ואוכלים את שניהם יחד בהסבה.

שולחן עורך - לוקחים ביצה מבושלת ומטבילים אותה במי מלח, וקודם שיאכלנה יש אומרים: "זכר לקרבן חגיגה". יש אוכלים את הביצה בתחילת ההגדה לפני "מגייד" וכל אחד יעשה לפי מנהגו. ולאחר מכן יאכל סעודתו בשמחה, ולא ישבע הרבה, כדי שיוכל לאכול פִּזִּית אפיקומן לתיאבון - והחכם עיניו בראשו.

צפון - אחר שגמר סעודתו, יקח את חצי המצה ששמר לאפיקומן, ויאכל ממנה ב' פִּזִּיתות בהסבה. ואם הוא חלש וקשה לו לאכול ב' כזיתים, יאכל רק כזית אחד, וכל אחד מהמסובים חייב כעת לאכול כזית מצה, יאכל אותו במקום אחד, ויזהר לאכול קודם חצות, ולא יאכל ולא ישתה שום משקה דבר אחריו (כגון יין) וקודם שיאכלנו יאמר: "זכר לקרבן פסח הנאכל על השבע".

ברך - יטול מים אחרונים. מוזגים כוס שלישית. יאחז בידו הכוס ויברך ברכת המזון. יש לזכור לומר "רצה" (כשחל בשבת) ו"יעלה ויבא" (וברכת אורח) בברכת המזון.

בסיום (ברכת המזון) מברכים "בורא פרי הגפן", ושותים בהסבה.

הלל - מוזגים כוס רביעית מארבע הכוסות, ואומרים את חצי השני של ההלל (ב' פרקים נאמרו קודם ברכת גאל ישראל ולא מברכים לגמור את ההלל), ואחריו ברכת השבח ('נשמת וישתבח'), שותה את כל הכוס ולאחר מכן יברך ברכה אחרונה.

נרצה - לאחר שערך את הסדר כהלכתו, וקיים את מצוות התורה של הלילה הזה - לספר ביציאת מצרים, ולאכול מצה, וגם קיים את המצוות שחז"ל תיקנו: לאכול מרור, לשותות ארבע כוסות ולהסב, הרי הוא רצוי לפני ה' יתברך, ויזכה לשנים רבות נעימות וטובות.

"ככל שמספר יותר ביציאת מצרים נעשה האדם עצמו משובח יותר".
[רבי ירחמיאל ישראל יצחק דנציגר זצ"ל - 'שמח ישראל' - אלכסנדר]

ברכת התורה ריזן ברינה

"לאָדעם מעַרְכֵי לֵב ומה' מעֵנָה לְשׁוֹן" (משלי טז, א)

לעילוי נשמת מו"ר אבי: יעקב בן רחל וצדוק - א' ניסן מרת אימי: שרה-סרח בת שמחה ויוסף מרכוס מרדכי בן רבקה ויוסף: דינה בת שרה: יעקב ישראל בן גלית נפתלי בן רוזה: אברהם בן שמעה: גורג' בן שמחה רבי מאיר בן אשר: יוסף חיים בן לאה: יהודה בן טובה שלמה בן זוהרה: אברהם בן שמעה: חיים בן דוד ורחל אשר מסעוד בן זוהרה: רחמים בן חאורו אברהם: רפאל בן תמו אפרים בן ציון ורבקה: עופר בן יחיא: דוד (רוג'ה) בן שמחה משה אהרן בן מאיר יצחק: מאיר בן שמחה: שמעון בן רחל בן זינו מינה בת מרדכי שמואל: יפה נדרה בת נעימה: רוזה בת שמשון הגר בת אהרן והרטה: כתון בת חביבה: אהובה (דייז) בת טובה רחל בת חנה: חנינה בת כמסיה: ורד בת אידה: חנה בת אביבה וראובן

להצלחה: אליעד יעקב, הרס-הודיה, תמר, יעל, מיכל שרה בני פאולה: בנימין בן צילה. **זיווג הגון:** ג'ימי שמואל בן אסתר: אליעד יעקב בן פאולה: יצחק בן חיה: אליהו בן אילנה רחלי בת זהבה: עדינה בת שמחה: לאה רחל בת איריס: בתיה בת אסתר זהבה בת אטו: נעמה בת אסתר: תמר בת פאולה

לרפואת:
הרב מאיר נסים בן כמסנה שליט"א אריאל בן אביגיל: אהרון בן רוזה: משה בן רוזה מנחם בן עליזה: שמעון בן רחל: אברהם בן אנט עזריאל בן גר: גולן בן דינה: אסתר בת שושנה אורטל בת גלית: יקטוריה בת שרה: זולית בת חנה פאולה ביה: גלית בת רות: מרים קרן בת רבקה אילה לאה בת ציפורה: שושנה בת שדרה רחל בת נוארה: רות בת לינה: נורית בת רחל לימור הודיה, ושחנה בנות תורן יפה

לזרע של קיימא:
יהודה יחזקאל יוסף בן רחל מרים נפתלי שלמה בן לאה: ליאור בן דינה שושנה ריזל בת מינה: שירה בת שושנה שמחה צביה בת רחל: יובל בן שלומית רחל בת חיה: עדי בת מזל יקטוריה תקוה בת רינה

להזמנות, להקדשות ולתרומות בסלולרי - 050-3828752
או במייל: Ronbarina@gmail.com

מצוה לתרום מכספי מעשר לזיכוי הרבים